

REVOLUSJONENS RØST

Leiravis for SUF's 3. sommerleir Tromøya 10.-17. august 1969

Nr. 2, tirsdag 12/8

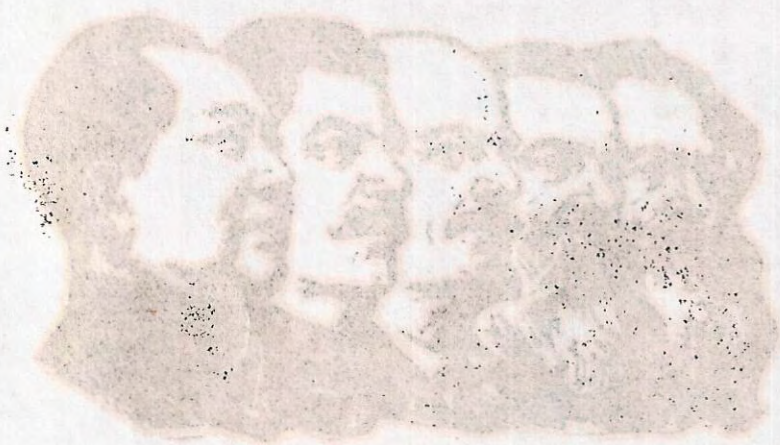
kr. 0,50

Innhold:

Leder: Om revisjonismen.....	3
Mao Tsetung: Om subjektivismen.....	9
Bo Gustafson: Stemmeretten under kapi- talsmen.....	10
Mao Tsetung: Kommunistenes rolle som avantgarden i den nasjonale krig.....	15
Referat fra møtet om revisjonismen.....	16
Om agitasjon/propaganda i SUFs arbeid.....	19
Fronten og skolearbeidet.....	21
Erfaringer fra studentarbeidet i Oslo.....	23
Bergen.....	24
Trondheim.....	25
Politisk militærnekting - hvor står aksjonen i dag.....	26

REVOLUTION

POST

Leaves for 20¢ a 3. summer
1917-18. 17. 1917

inhold:

LEDER

Om revisjonismen:

(Sammenfatning av samtale mellom et medlem av sentral-
teen i APP og SUF-gruppa i Albania).

Revisjonismen er et våpen for borgerskapet til å undergrave den kommunistiske bevegelsen innenfra. Lenin har understreket at borgerskapet, for å holde sitt grep over arbeiderklassen, trenger to funksjoner: 1. Presten, 2. Bøddelen. Den første rollen blir spilt av revisjonistene. Borgerskapet undertrykker bevegelsen utenfra med vold, mens det underminerer den innenfra med revisjonisme. Hovedrollen til revisjonistene er klassesamarbeid, arbeiderklassens interesser underordnes borgerskapets.

Moderne og klassisk revisjonisme:

De grunnleggende kjennetegna er de samme. Men endel forskjeller: Revisjonismen er ikke lenger bare en ideologisk retning, men revisjonsimen har også makta i endel land. Den har politisk, militær og økonomisk makt, som gir revisjonistene alle fordeler en stat gir en klasse. De gamle revisjonistene hadde som oppgave å gjøre kapitalismen evig, å forsvare kapitalismen, også å styrte sosialismen i de land der den hadde seira. Den moderne revisjonsimen har et videre omfang da den har makta i staten.

Også ideologiske forskjeller:

De gamle revisjonsitene ville revidere marxismen, mens de moderne revisjonistene ikke snakker om å revidere marxismen-leninismen. Stalin sier i "Oktoberrevolusjonens internasjonale karakter": "Oktoberrevolusjonens seier og bygginga av sosialismen i Sovjet-Unionen var et hardt slag mot opportunistisk og revisjonistisk ideologi. Dermed opphørte marxismen-leninismen å være bare en teori, den ble også virkelighet."

Dette har de moderne revisjonistene lagt seg på minne. De snakker aldri om å forandre marxismen-leninismen, men om å utvikle den under nye forhold. Konklusjon: Lenins innbitte kamp mot den klassiske revisjonismen viser nødvendigheten av en hard kamp mot den moderne revisjonismen.

Sjøl om det er en kjensgjerning at revisjonsimen er på full fart i retning sosialdemokratiet, er de rollene de spiller

likevel forskjellige. Sosialdemokratene har passert stadiet som opposisjon. De har eller har hatt makta. De forvalter borgerskapets verdier. Arbeiderklassen tar dem ikke alvorlig når de snakker om sosialisme. Borgerskapet trenger en ny legal opposisjon i reserve. De rollen sosialdemokratene spilte før innehas nå av revisjonistene. Dersom sosialdemokratene blir oppbrukt kan massene holdes borte fra revolusjonen ved at revisjonistene kommer til makta. Derfor skal en ikke forbauses av at borgerskapet dels støtter, dels angriper revisjonistene. Det skjer av to grunner:

- 1) For å hjelpe revisjonistene til å narre massene, ved å få massene til å tro at borgerskapet angriper sin hovedfiende
- 2) Innenfor de revisjonistiske partiene i Vest-Europa finnes det Sovjet-lakeier. Motsetninga mellom borgerskapet i vest og Sovjetbyråkratiet avspeiles dermed i de kapitalistiske landa gjennom borgerskapets angrep på revisjonistene.

Sjøl om borgerskapet angriper revisjonistene må marxist-leninistene avsløre revisjonistenes felles taktikk med borgerskapet.

Er motsetninga mellom marxist-leninistene og revisjonistene av taktisk eller strategisk karakter?

Revisjonistene forsøker alltid å framstille motsetninga som en taktisk forskjell, f.eks. spørsmålet om overgangen til sosialismen. Både Sovjet, Kina og Albania har samme mål: kommunismen. Dette er "rart" fordi alle tre snakker om dette. De sier at at vi har felles mål, men velge forskjellige metoder - dere voldelig revolusjon og vi fredelig overgang.

Vi sier at det bare ser ut til å være en taktisk forskjell, mens det i virkeligheten er en strategisk forskjell.

Når revisjonistene snakker om fredelig overgang til sosialismen siterer de Marx og Engels som mente at det var mulig med fredelig overgang i USA, England og Holland. Revisjonistenes logikk er som følger: Var det mulig før er det mye større mulighet for det i dag da vi har en sosialistisk leir. Kreftenes forhold har forandra seg til fordel for sosialismen. Vi svarer: Marx og Engels tenkte på land der borgerskapet ikke hadde noe godt utvikla statsapparat til disposisjon, uten skikkelig hær slik de har idag. Når borgerskapet gikk så hardt i mot demonstrantene i en tenniskamp i Båstad, hvordan ville de da reagere om noen prøvde å ta fra dem statsapparatet?

Det dreier seg om et strategisk, ikke et taktisk spørsmål: For eller imot revolusjonen. Dette er et strategisk spørsmål, derfor sier vi at revisjonistene er agenter for imperialismen. Om de er betalt eller ikke, spiller ingen rolle; saka er at de tjener borgerskapet.

Hvorfor oppsto revisjonismen?

Etter 2. verdenskrig endret maktbalansen seg i sosialismens favør. Imperialismen skiftet derfor taktikk, de prøvde nå først og fremst å underminere sosialismen fra innsida. Den jugoslaviske imperialismen utvikla seg - og blei sterkt støttet av USA-imperialismen. Tito sa i 1947: "Imperialismen gir aldri hjelp uten grunn, de investerer bare der de vente profit". Han har aldri siden gjentatt dette. Hele Jugoslavia

var et stort eksperiment på å likvidere sosialismen i et helt land, og å få revisjonistene til makta. Stalin kjempa hardt mot revisjonismen på denne tida, men det var visse feil i denne kampen. Stalin avmaskerte Tito bare politisk, men titoismen blei ikke avslørt ideologisk. På den tida var det ikke undersøkt og vitenskapelig sammenfatta hvilket sosial grunnlag Tito støttet seg på.

Etter krigen kom det opp en rekke nye forhold og problemer i Europa. Lenin sier: "Opportunismen blir tydelig hver gang det dukker opp nye problemer". Eks. 2. internasjonale framsto fullstendig opportunistisk da kapitalismen gikk over til imperialismen, dvs. da den fredelige utvikling av kapitalismen sluttet. De nye forhold som kom etter krigen var spørsmålet om atomvåpen. Skulle man nå endre holdningen til krigen? Videre spørsmålet om den statlige monopolkapitalismen. Hvilken stilling skal arbeiderklassen ta til den? Flere slike problemer. I alle slike saker dukker revisjonistene og opportunistene opp med sine løsninger.

Den borgerlig-demokratiske strømning etter 2. verdenskrig oppsto som reaksjon på det fascistiske diktaturet. Dermed oppsto illusjonen om at vi kunne nå sosialismen gjennom demokratiet med fornyet kraft.

Togliatti: "Det vi gjør i dag med fredelig overgang til sosialisme, fordømte vi for opportunisme for 30 år siden, og det var riktig bedømt den gangen. Men nå er det OK, fordi forholdene har skiftet".

Enda en grunn til den moderne revisjonismen var at den gamle, åpne kolonialisme ble erstattet med neo-kolonialisme. Dette bringer illusjoner om fredelig frigjøring av landet.

Spesielt om revisjonismens oppdukking i Sovjet, og de andre sosialistiske landa:

Det var ikke noen tilfældighet, men heller ikke noen uunngåelig skjebne. Det beviser Albania og Kina. En kan selvsagt si at det er uunngåelig og at det vil hende i Albania og Kina senere. Og det er selvsagt mulig, men det er ikke nødvendig. Hvis vi aksepterte at overgangen til revisjonismen var nødvendig, ville vi aldri kunne nå kommunismen, og vi kan gi opp kampen.

Det er både objektive og subjektive indre og ytre grunner for revisjonisme i SU. Først de objektive og ytre: det almenne presset fra den kapitalistiske omverdenen. F.eks. økonomisk og militært bl.a. gjennom A-våpen. Enkelte folk kapitulerer for dette presset.

Objektive indre grunner: Fordi det sosialistiske samfunnet er en overgang fra kapitalismen til kommunismen, er det selvsagt at det i sosialisme fins rester av kapitalismen. Etter maktovertakelsen fins det fortsatt rester av den gamle overklassen som er fiendtlig til sosialismen. Det eksisterer også småborgerlig innflytelse. Også ideologiske rester fordi det materielle grunnlaget endrer seg raskere enn ideologiene. Selve eksistensen av staten er en rest fra det gamle samfunn. Staten må opprettholdes for å bekjempe restene av det gamle samfunnet.

Restene fra det gamle samfunnet er også tilstede i Albania og Kina, men revisjonismen er ikke kommet til makta der. Dette viser at de objektive årsakene bare skaper muligheten for revisjonistisk maktovertakelse. Skal muligheten realiseres, må de subjektive forholda ligge til rette.

Under Stalin-tida var linja til SUKP i hovedsak riktig. På den annen side ble ikke revisjonismen født på en dag etter Stalins død. Derfor må det ha vært visse feil i Stalins linje. Disse feila, som nå undersøkes og oppsummeres, har å gjøre med mangel på historiske erfaringer. Man klarte bl.a. ikke å trekke inn massene, klassekampen på det politiske felt. Det var ikke klart hvordan klassekampen burde drives blandt folket selv om man drev en intens klassekamp mot kulakker, troskister o.a., med gode resultater, var man ikke klar over hvor kampen for revisjonismen kom fra. Den ytre faren ble klart forstått og bekjempet. Man var også klar over faren fra anti-parti-gruppene. Stalins store bragd var at man knuste disse gruppene. Men man var ikke klar over faren for fredelig degenerering til kapitalismen. Nå har vi disse erfaringene. Som Mao sier: "Vi må gjøre en dårlig ting til en god ting".

Hvorfor oppsto revisjonismen?

Allerede før krigen var det en del merkelige teorier innen de forskjellige kommunistiske grupperingene i Albania. Kameraten nevnte en teori om at den italienske fascist-okkupasjonen av Albania var bra, for da ville kapitalismen utvikle seg fortere og skape et stort revolusjonært proletariat. Når slike teorier fantes, måtte en først rydde disse av veien.

En annen årsak til revisjonismens vekst, var arbeider-bourgeoisiets vekst og småborgerskapets proletarisering.

Videre den fredelige perioden etter 2. verdenskrig. Lenin og Stalin pekte på at en slik land fredelig periode var en av de sakene som førte til den 2. internasjonale forræderi.

I SU overvurderte man den økonomiske kampen på bekostning av den politiske kampen. Selvsagt var den økonomiske oppbygginga svært viktig. Så SU kunne motstå det sterke presset utenfra. Erfaringene fra den økonomiske oppbygginga i SU var av stor internasjonal betydning. Det var store massebevegelser på det økonomiske området, men det var ikke slike massebevegelser på det politiske og ideologiske område. Man prioriterte den økonomiske trening av kadre framfor den politiske. Man overvurderte også betydningen av den materielle stimulans. Dette hadde historiske årsaker. Måtte gi høy lønn og materielle goder til borgerlige tekniske spesialister. Dette blei ført over på en del nye tekniske kadre. En skjønnte ikke helt hvilke ideologiske skadevirkninger dette hadde. Selv om Lenin og Stalin kjempa hardt mot byråkratiet, utviklet det seg stadig. Man hadde ingen erfaring om at en slik byråkratisering kunne føre til at hele staten degenererte. En sørget ikke for å utjevne skillet mellom teori og praksis i opplæringa og arbeidet.

Revisjonistenes taktikk:

1) Taktikken med skapende utvikling av marxismen-leninismen
Den er spekulativ. De sier at både marxismen-leninismens grunnlag og måter å gå over til sosialismen på skal utvikles dialektisk, hvis vi ikke gjør dette er vi dogmatikere.

Vi meher at grunnlaget til marxismen-leninismen ikke forandres fordi det har sammenheng med forhold som eksisterer over lengre tidsrom. F.eks. voldelig revolusjon er nødvendig fordi borgerskapet aldri vil gi fra seg makta frivillig. Borgerskapets karakteristika er uforanderlige. Det samme gjelder resten av de marxistisk-leninistiske lovene, deler av dem kan imidlertid forandres. F.eks. utarbeidet Lenin en ny teori om revolusjonens seier i forhold til den Marx hadde, nemlig at revolusjonen først ville komme i imperialismens svakeste, ikke i de mest industrialiserte land. Dette forandrer ikke det grunnleggende nemlig nødvendigheten av voldelig revolusjon.

For tida foregår det en skapende utvikling av marxismen-leninismen, f.eks. erfaringene fra kampen mot kapitalisme og revisjonisme i Albania og Kina. Dette viser at vi ikke er dogmatikere.

2) Taktikken med anti-imperialisme. Dette er også demagogi. Sovjetunionen - USA alliansen er et faktum. Vi må ikke tro at det ikke eksisterer motsetninger mellom USA-imperialismen og Sovjet-imperialismen. Dette er imidlertid ikke motsetninger mellom to forskjellige klaner eller to forskjellige økonomiske systemer, men motsetninger mellom to store imperialistiske makter i spørsmål om delinga av verden.

Revisjonistene krever enhet mellom marxist-leninister og revisjonister i kampen mot imperialismen.

a) Hvem splitter denne enheten? De beskylder oss for å være splitterne da revisjonistene var i flertall i Moskva i 1962. Dette er ikke kriteriet på hvem som splitter. Kriteriet på hvem som splitter er: Hvem holder fast ved marxismen-leninismen og hvem splitter fra den. Hvem skal dømme om dette. Revisjonistene sier vi må bruke masselinja, dvs. at majoriteten har rett. Dette er en formalitet. Dessuten er det et spørsmål om hvor vidt det er majoriteten av massene eller av ledelsen det er snakk om. Lenin: "Det er ikke nødvendigvis slik at majoriteten har rett. Det faktum at majoriteten av middelalderbefolkningen var religiøse bister ikke Guds eksistens. Kriteriet på sannhet er praksis. Derfor dømmes revisjonistene etter hva de gjør, ikke etter hva de sier.

b) Hvorfor er enhet umulig?
(Stalins samarbeid med USA under krigen, og Dimitrovs oppfordring til å skape enhetsfronter mot fascismen)

Revisjonistene hevder at de har rett til samarbeid med imperialistene. Hvorfor er ikke Stalin opportunist? Lenin: "Riktig med kompromiss når dette hjelper revolusjonens interesser, uriktig ellers."

På Stalins tid tjente alliansen med England og USA disse interessene fordi hovedfaren var fascismen. Men idag hindrer revisjonistenes allianse med imperialistene revolusjonens interesser fordi den leder folk vekk fra revolusjonen. Når revisjonistene appellerer til oss om samarbeid mot imperialismen, er dette absurd fordi de sjøl samarbeider med imperialismen. Når revisjonismen er det farligste våpen mot revolusjonære bevegelser og frigjøringsbevegelser i verden er samarbeid med dem umulig.

c) Nyeste taktikken: "Anerkjennelse" av Stalin. Krustsjov kalte Stalin terrorist, idiot og kujon. Ida skriver generalene memoirer om hvor stor Stalin var under krigen. Nå tar de kraftig imot høyre-revisjonistene (Dubcek), prøver å gi inntrykk av at de går tilbake til den proletære partiånden. Dette er en farlig demagogisk taktikk, men marxist-leninister skulle ikke la seg lure. Bare sentimentale lar seg narre av slike vakre ord. Problemet om synet på Stalin er prinsipielt. Tilbake til Stalin ville bety å viske ut all aktivitet fra 20. partikongressen og i tillegg henge seg sjøl.

Kampen mot revisjonismen:

Generelt må en gå inn for en fullstendig organisatorisk, politisk og ideologisk atskillelse fra revisjonistene for ikke å lage illusjoner om revisjonistene blant massene. Kampen mot revisjonistene er ikke bare av propagandistisk natur, sjøl om dette er det første stadiet. To andre punkter er også svært viktige:

- 1) Ikke bare avsløre revisjonismen, men også sette fram sitt eget program. Si hva folk skal være for og hva folk skal være mot.
- 2) Ikke nok å bygge opp et nytt parti som konfronteres med revisjonistene, men vi må også kvitte oss med alt arv fra det revisjonistiske partiet. Mange marxist-leninister kjemper mot revisjonismen med revisjonistenes egne metoder. De kjemper med legale midler og er i politiets arkiver. Vi er ikke mot legal kamp, den skal brukes helt og fullt for å trekke til massene, men vi må alltid huske på at borgerskapet ikke vil tillate dette legale arbeidet i lengden. Marxist-leninister må alltid huske at revolusjonen må gjennomføres voldelig, derfor må de være forberedt på å møte borgerskapets reaksjon. Kampen for å gjøre partiet istand til å kjempe legalt og illegalt er samtidig kampen mot revisjonismen. Det er en illusjon å tro at legalt arbeid kan føre fram. Kampen mot revisjonismen må føres på brei front.

Riktig å arbeide i masseorganisasjoner leda av revisjonister. Marxist-leninister skal være der massene er. Men dersom vi er istand til å lage nye masseorganisasjoner er dette bra, men det må være virkelige masseorganisasjoner. Marxist-leninistene må danne fraksjoner i masseorganisasjoner.

Fra Mao Tsetung: Om korrigeringen av feilaktige oppfatninger i partiet.

OM SUBJEKTIVISMEN

En del partimedlemmer er sterkt smittet av subjektivismen. Dette er en stor hindring for dem når det gjelder å vurdere riktig den politiske situasjon og å lede arbeidet. Subjektivistiske vurderinger av den politiske situasjon og subjektivisme i ledelsen av arbeidet fører uvegerlig enten til opportunisme eller til eventyrpolitikk. Subjektivistisk kritikk innenfor partiet, sladder i hytt og vær og intrigemakeri fører ofte til prinsippløst skvalder og oppløsning av partiorganisasjonene.

Når det gjelder spørsmålet om kritikken innad i partiet er det enda en ting som må nevnes: Det fins kamerater som retter oppmerksomheten bare mot bagateller istedenfor mot hovedsaken. De forstår ikke at hovedoppgaven for kritikken er å peke på politiske og organisatoriske feil som mennesker gjør. Men hva angår personlige mangler, så bør man ikke kritisere dem så strengt når de ikke har samband med politiske eller organisatoriske feil - for en må ikke ta fra kameratene tryggheten i arbeidet. Dertil kommer følgende: Ikke før er en slik feilaktig kritikk sloppet løs, før en partiorganisasjons oppmerksomhet konsentrerer seg utelukkende om bagatellmessige mangler. Folk gjør seg til pedanter og roter i småting og glemmer partiets politiske oppgaver, og dette er meget farlig.

Framgangsmåter for å gjøre slutt på dette er:

Det viktigste er at partimedlemmene oppdras slik at deres oppfatninger og hele det indre partilivet holder fast ved en politisk og vitenskapselig linje. Dette krever: 1. at partimedlemmene oppdras til å lære å anvende den marxistisk-leninistiske metode til å analysere den politiske stillingen når det gjelder å vurdere klassekreftene, og avviser subjektivistiske analyser og vurderinger; 2. at partimedlemmenes oppmerksomhet rettes mot nødvendigheten av å utforske og studere de sosialøkonomiske vilkårene som er grunnlaget når vi fastlegger kamptaktikken og arbeidsmetodene. Kameratene må innse at hvis en gir avkall på å studere virkeligheten, så havner en i en sump av fantasi og eventyrpolitikk; 3. det må advares mot kategoriske subjektivistiske dommer og mot forflatning av den kritikk som utvikles i partiet, påstandene må være begrunnet, og kritikken må ta sikte på politiske mål.

(Desember 1929)

Bo Gustavsson:

STEMMERETTEN UNDER KAPITALISMEN

"Kommunistiska förbundet marxist-leninisterna" sier i sitt opprop foran riksdagsvalget: "Valgets 'store' spørsmål gjelder nå liksom ved tidligere valg bare hvem som skal forvalte samfunnet i Wallenberg og de øvrige kapitalistenes interesse - om det skal bli sosialdemokratiet og dets vedheng Vänsterpartiet (kommunistpartiet) eller de borgerlige.

Valget avgjør også hvem som skal sitte rundt kjøttgrytene - få ministerposter og høge riksdagslønninger og hvordan den flere millioner store partistøtten fra staten skal fordeles. Dette får velgerne være med å bestemme. Men den politikk som de nåværende partiene kommer til å føre, avgjøres endog i framtida av monopolkapitalen, hvis makt de ikke vil røre ved."

Her skal dette standpunktet motiveres utførligere.

Den borgerlige parlamentarismen

De allmenne valgene og den alminnelige stemmeretten er deler av det borgerlige parlamentariske demokratiet. Hva er da dette? Det borgerlige demokratiet er en statsform som under historiens gang har framkommet som et resultat hovedsaklig av borgerklassens kamp mot føydaladelen. For å få folkets støtte i sin kamp mot godseiere og høge embetsmenn måtte borgerklassen framstille sine egne klasseinteresser som alle undertrykte menneskers interesser, og endog gjøre visse innrømmelser overfor de arbeidende klassene. Som Engels skrev skjedde det: "---fordi borgerskapet i sin kamp mot føydalismen og under den kapitalistiske produksjonens utvikling var blitt tvunget til å avskaffe alle stands- dvs. personlige privilegier, og innføre juridisk likestilling først på privatrettens og deretter etterhvert også på statsrettens område." (Ludwig Feuerbach og den klassiske tyske filosofiens slutt). I Sverige der borgerklassen var svak, varte det helt til 1918 før det borgerlige parlamentariske demokratiet var definitivt gjennomført. Det skjedde først som et resultat av den sosialistiske arbeiderbevegelsens massekamp og under direkte innflytelse av Oktoberrevolusjonen i 1917. (I Norge ble alminnelig stemmerett for menn innført i 1898 og for kvinner i 1913).

Den alminnelige stemmeretten innebar et historisk framskritt også for arbeiderklassen. Derfor skrev Lenin: "Vi er for den demokratiske republikken som den beste statsform for proletariatet under kapitalismen." Men han føyde til: "men vi har ikke rett til å glemme at lønsslaveriet er folkets lodd endog i den mest demokratiske borgerrepublikk." (Staten og revolusjonen). Lenin sa også: "Vegen ut av parlamentarismen består naturligvis ikke i å avskaffe de representative institusjonene og valgprinsippene, men i å forvandle de representative institusjonene fra pratekverner til "arbeidende" institusjoner." Dette kan bare skje gjennom at arbeiderklassen under ledelse av det marxist-leninistiske parti i en sosialistisk revolusjon knuser den borgerlige staten og dermed dens parlament, og oppretter sin egen stat. Hva det innebærer har Lenin beskrevet i tilknytning til erfaringene fra Pariskommunen: "Kommunen erstatte borgersamfunnets falske og råtne parlamentarisme med institusjoner der tanke- og diskusjonsfriheten ikke utarter til bedrageri, for parlamentsmedlemmene må selv arbeide, selv sette de lovene de lager ut i praksis, selv kontrollere de praktiske følgene, selv stå direkte ansvarlig overfor sine velgere. De representative institusjonene står tilbake, men parlamentarismen som et særskilt system med en oppdeling i lovgivende og utøvende virksomheter, med en privilegert stilling for de privilegerte, finnes ikke her. Uten representative institusjoner kan vi ikke forestille oss demokratiet, ikke en gang det proletariske demokratiet, men uten parlamentarismen kan og må vi det, om ikke vår kritikk av borgersamfunnet bare er tomme ord for oss; om vårt arbeid for å ta makta fra bor-

gerskapet er alvorlig og oppriktig ment og ikke en "valg"frase for å fange arbeidernes stemmer..."

"Den best mulige posisjon for kapitalismen"

Alminnelige valg, alminnelig stemmerett, opprettelsen av representative institusjoner, kort sagt den borgerlige parlamentarismen, er såleis et resultat av klassekampen. Men det borgerlige parlamentariske demokratiet opphever verken klassekampen eller det kapitalistiske klassesamfunnet. Tvert i mot er det borgerlige parlamentariske demokratiet karakteristisk for motsetninga mellom formell politisk frihet på den ene sida og reell økonomisk ufrihet for en stor majoritet av folket på den andre, kapitalismens særegne uttrykk for motsetninger og kampen mellom de to hovedklasser - arbeidere og kapitalister.

Det borgerlige parlamentariske demokratiet er nemlig en spesiell statsform, en spesiell politisk form for borgerklassens herredømme. Det er en del av det kapitalistiske samfunnets politiske og juridiske overbygning som har til oppgave å tjene det økonomiske grunnlaget, dvs. de bestående produksjonsforholda. Derfor styrker det borgerlige demokratiet den kapitalistiske uthyttinga og lønsslaveriet.

Lenin skriver:

"Rikdommens allmakt er sikrere i den demokratiske republikken fordi den ikke er avhengig av en dårlig politisk posisjon for kapitalismen. Den demokratiske republikken utgjør de best mulige omgivelser for kapitalismen, og derfor er kapitalens makt så sterk og sikker at intet skifte av personer, institusjoner eller partier innen den borgerlige demokratiske republikken rører ved denne makt.

Man må ytterligere konstatere at Engels med den største bestemthet kaller den alminnelige stemmeretten et verktøy for borgerskapets herredømme. Den alminnelige stemmeretten, sier han, i det han tydelig tar det tyske sosialdemokratiets lange erfaring i betraktning, er

"målestokken på arbeiderklassens modenhet. Mer kan og kommer den aldri til å være i den nåværende staten."

Småborgerlige demokrater i stil med våre sosialrevolusjonære og mensjevikere, såvel som deres legemlige brødre, alløsosialsjåvinister og opportuniste i Vest-Europa, venter nemlig "mer" av den alminnelige stemmeretten. De tror sjøl og innbiller folket den falske oppfatning at den alminnelige stemmeretten "i den nåværende staten" virkelig er i stand til å gi uttrykk for det arbeidende flertallets vilje og trygge dens gjennomføring."

Ingen likestilling mellom utbytterne og de utbyttede

Stemmeretten like vel som de alminnelige valgene er derfor under kapitalismen i det vesentlige en formell rettighet. Formelt plasserer det borgerlige parlamentariske demokratiet makta i folkets hender, men reelt er det kapitalistklassen som hersker.

Hvordan skal denne motsetninga forklares? Den må forklares materialistisk, dvs. gjennom ei undersøkelse av det kapitalistiske samfunnets økonomiske grunnlag. Marx understreker nemlig at hele samfunnsstrukturen, inklusive det politiske uttrykket for herredømmet - den spesielle statsforma, er bestemt av "det direkte forholdet mellom eierne av produksjonsmidlene og de direkte produsentene".

Det kapitalistiske samfunnet er et utbyttersamfunn. Men utbytterne presser ut av de utbyttede merarbeidet på en måte som skiller kapitalismen fra tidligere produksjonsformer. I slavesamfunnet og føydalsamfunnet var de utbyttede helt eller delvis utbytternes eiendom. Men under kapitalismen er de utbyttede juridisk frie. Derfor må den kapitalistiske utbyttinga skje gjennom fritt kjøp og salg av arbeidskrafta på arbeidsmarkedet. I det ytre, formelt, er arbeideren og kapitalisten likestilte: arbeideren eier sin arbeidskraft, kapitalisten sin kapital, og arbeideren

selger sin arbeidskraft til kapitalisten ved å slutte en "fri" avtale med kapitalisten. Men det er i og gjennom dette "frie" systemet at utbyttinga finner sted og gjøres permanent. Arbeideren er virkelig juridisk fri, men han er også fri for eiendom, og hans valgmuligheter er begrensa til to - å selge arbeidskrafta eller å sulte i hjel. Når han har solgt sin arbeidskraft til kapitalisten, forbrukes den av kapitalisten i produksjonen. Derved skaper arbeideren en merverdi som kapitalisten tilegner seg, dvs. han utbytter arbeideren. Denne får i form av lønna (prisen på arbeidskrafta på det frie markedet) betalt bare for den del av verdien han har skapt i produksjonen som han behøver for sin egen eksistens, dvs. for at utbyttinga skal kunne fortsette.

Den kapitalistiske utbyttingen er således skjult i vareutbyttets frie form. Utbyttingen, undertrykkelsen, mangelen på likestilling som kjennetegner forholdet mellom kapitalister og arbeidere i den kapitalistiske produksjonsmåten gjemmes med andre ord under den formelle frihet og den formelle likestilling som karakteriserer forholdet mellom kjøpere og selgere på markedet. Overfladisk, formelt, er arbeideren fri og suveren, Reelt er han en lønsslave underkastet kapitalens diktat.

Denne for kapitalismen særegne motsetning mellom utbyttingens form og innhold som preger produksjonsforholdets økonomiske grunnlag, gjenspeiles også i dets politiske overbygning, nemlig nettopp i det kapitalistiske parlamentariske demokratiet. Slik som kapitalister og arbeidere framtrer som tilsynelatende likestilte vareeiere på det "frie" arbeidsmarkedet, på nøyaktig samme måte framtrer kapitalister og arbeidere som tilsynelatende likestilte stemmegivere i de "frie" valgene. Lenin uttrykte dette faktum på følgende sett:

"Betegnende for det borgerlige demokratiet er, på grunn av hele dets natur, en abstrakt eller formell stilling til spørsmålet om likestilling i det hele tatt, iberegnet den nasjonale likestillingen. Under skinn av likestilling for den menneskelige personlighet generelt proklamerer det borgerlige demokratiet en formell eller juridisk likestilling mellom eiendomsbesitteren og proletaren, mellom utbytteren og den utbyttede, og derigjennom utsettes de undertrykte klassene for et grovt bedrageri. Likestillingsidéen, som selv er en gjenspeiling av vareproduksjonsforholdene, forvandles av borgerskapet til et kampmiddel mot klassenes avskaffelse under foregivende av at det skulle råde absolutt likestilling mellom de menneskelige individene. Kravet om likestilling får virkelig mening bare i samband med kravet om klassenes avskaffelse." (Opprinnelig utkast til teser i det nasjonale og koloniale spørsmålet for den Kommunistiske Internasjonals 2. kongress, Verker i utvalg bd. 2).

Beviset for at det parlamentariske demokratiets formelle frihet er en politisk gjenspeiling av de utbyttedes formelle frihet på arbeidsmarkedet, er de innskrenkninger som inntreffer i det borgerlige demokratiet under kapitalismens nåværende monopolistiske stadium. Under de nåværende "normale" og "rolige" forholdene i vårt land, møter kapitalen arbeiderklassens krav om mer makt med å søvndysse massene (innrette dem på konsum av kreps, pornografi, fordummende film, predse og litteratur etc.), og samtidig skritt for skritt atskille det politiske livet fra massene og innskrenke det parlamentariske demokratiet til en omflytting av personer innen rammen av de allerede bestående partiapparatene og institusjonene. Det skjer bl. a. gjennom innføring av statlig partistøtte og betalte yrkespolitikere (på kommunal- og fylkesplanet), sperreregler mot nye partier osv. Motstykket til disse forandringer i antidemokratisk retning som har pågått innenfor det borgerlige parlamentariske demokratiets ramme, er de suksessive innskrenkninger i arbeidskraftens bevegelsesfrihet og innflytelse på sine arbeidsvilkår som har foregått på arbeidsmarkedet. Den enkelte arbeiderens mulighet til å påvirke utbyttingens vilkår og den frie streikeretten er blitt opphevd skritt for skritt av monopolkapitalen og LO-byråkratiet som har samarbeidet med den. Når

monopolkapitalen til slutt kjenner sin eksistens truet, opphever den helt hvert skinn av "arbeidets frihet", knuser fagforeningene, innfører arbeidsbok og anviser arbeidskraften administrativt både tid, plass og vilkår for utbyttingen, samtidig som arbeidsleirer opprettes som "koreksjonsmiddel": I denne fasen av klassekampen mellom utbyttere og utbyttede slår det politiske uttrykket for det kapitalistiske diktaturet over fra borgerlig parlamentarisk demokrati til fascisme.

Hva er det vi velger?

Hykleriet - det borgerlige parlamentariske demokratiets "frihet" til å velge og "rett" til å stemme viser seg på en rekke punkter.

1. Valgene organiseres ikke av folket, men av den kapitalistiske staten og de borgerlige og småborgerlige politiske partiene som finansieres av og er forbundet med denne - fra Høyre til kommunistpartiet. Disse partiene samler bare en brøkdel av befolkningen i sine rekker og er alt gjennom statens partistøtte, som når flere millioner kroner, i stor utstrekning uavhengig av folkets mening og støtte.

2. Det er heller ikke folket, men disse partiene som nominerer kandidatene på valglistene. I nomineringsprosedyren i partiene er det igjen bare en brøkdel av partimedlemmene som deltar, hovedsaklig styrene. Det er utført beregninger som viser at det antakelig bare er noen tusen personer dvs. noen promille av befolkningen, som utfører nominasjonene.

3. Det sterkt silte antall kandidater som blir valgt, har heller ikke noen reell makt, i og med at de innsettes i en parlamentarisk forsamling. Den reelle makten i det kapitalistiske samfunnet hviler hos eierne av produksjonsmidlene, dvs. kapitalistene, og den kapitalistiske statens byråkrati, dvs. betalte tjenestemenn, som har den utøvende makten i sin hand (hær, politi, domstoler, fengsler osv.) Gjennom regler om uavsettbarhet og personlige økonomiske forbindelser med den herskende klassen, står statsbyråkratiet i praksis utenfor enhver form av virkelig forlkelig kontroll. Etter som byråkratiet er bygd opp og virker i samsvar med den byråkratiske sentralismens prinsipp (avgjørelsene fattes hele tiden ovenfra og ned), behøver den herskende klassen bare besette og kontrollere de høyeste stillingene. Det gjør den også effektivt i dette landet (se f. eks. Sten-Sture Landströms utredning fra 1954 om svenske embetsmenns sosiale bakgrunn.) I 1917 besatte overklassen (sosialgruppe I) 77 prosent av departementsfunksjonærenes stillinger, i 1947 80 prosent.

4. Den begrensede makt som folkets "valgte" representanter dog har, er i realiteten ikke underlagt velgernes kontroll. Stortings- og kommunestyrerepresentanter er ikke stadige ansvarlige for, kan ikke avsettes av og behøver ikke avlegge regnskap overfor folket. De er bare ansvarlige overfor de partiapparater som har utpekt dem. De faktiske beslutningene fattes i komitéer og nemnder der folket ikke kan følge med hva som foregår. Flertallet av stortings- og kommunestyrerepresentanter konfronteres i det hele tatt ikke med folket, men sirkulerer livet gjennom i stortingskorridorer og kommunalhus, mellom komité- og utvalgsmøter. Takket være vel tilmåte lønninger fra stat, kommune, organisasjoner og aksjeselskapsstyrer, har de valgte representantene også levevilkår og levemåter som effektivt atskiller dem fra folkemassene.

5. Om vi nok en gang ser på velgerne så er majoriteten av de arbeidende menneskene utelukket fra det politiske livet nettopp p.g.a. den kapitalistiske utbyttingen. De har nettopp under kapitalismen hverken ork, råd eller tid til å "hengi seg til politikk". Begge ektefellene arbeider til hjemmets underhold, de har dobbeltarbeid, lang vei til og fra arbeidet osv. Alle slike "innskrenkninger, unntaksforhold, utelukkelse og hindringer for de fattige", skriver Lenin, "forekommer små i dens øyne som selv aldri har kjent noen nød, som ikke har kommet i berøring med tilværelsen til de undertrykte klassene i alminnelighet, men alle disse innskrenkninger til sammen utelukker og utestøter de fattige fra politik-

ken, fra aktiv deltakelse i demokratiet": (Staten og revolusjonen). Det kapitalistiske demokratiet utelukker således majoriteten av folket fra aktiv deltagelse i politikken, fordi dette demokratiet fungerer under kapitalistiske produksjonsforhold.

6. De deler av folket som ikke utestenges fra det politiske livet i det kapitalistiske demokratiet bedras likevel. Den framherskende ideologien i hvert samfunn er som bekjent den herskende klssens ideologi. I det kapitalistiske samfunnet er den borgerlige ideologien framherskende i skole, radio, TV, presse. Den utsetter folket fra vuggen til graven for en systematisk inndoktrinerings som går ut på at det kapitalistiske diktaturet er et "fritt Samfunn" for de arbeidende mens det proletære diktaturet er "et slavesamfunn". Spesielt i kristetider antar borgerskapets løgn og svindel gigantiske proporsjoner. Dette er en nødvendig konsekvens av at kapitalistklassen eier eller øver innslytelse på alle opinionsmidler og all opinionsdannelse. Hvordan skulle velgerne under slike forhold kunne innse sine virkelige interesser? Resultatet blir at velgerne ikke innser og ikke kan innse sine virkelige interesser og stemmer mot sine egne interesser og for kapitalismens opprettholdere. Det kombinerte resultatet av at majoriteten utelukkes fra aktiv deltakelse i det politiske livet og bedras hva politikken virkelige innhold angår, er at folket under det kapitalistiske demokratiet velger representanter som tjener folket i ord, men kapitalistene i sak. Karl Marx karakteriserer derfor fullstendig riktig det vesentlige innholdet i stemmeretten under kapitalismen på følgende måte: "...å avgjøre en gang hvert tredje eller hvert sjette år hvilket medlem av den herskende klassen som skal 'vertreten und zertreten' folket": (Pariserkommunen).

Konklusjonen blir derfor den som dras i Kommunistiska Förbundets opprop:

Bare folkets egen kamp kan forandre politikken

Noen mening med å stemme blir det først nå det finnes et parti som går inn for å bryte ned monopolkapitalens diktatur over arbeiderklassen og folket og erstatte det med proletariats diktatur over kapitalistene for å bygge opp et klasseløst samfunn.

Et slikt parti - et revolusjonært arbeiderparti - er Kommunistiske Förbundet marxist-leninisterna i ferd med å skape.

Vi anser at alle viktige spørsmål skal avgjøres av folkets representanter at disse skal velges, kontrolleres og når som helst kunne avsettes av folket og at avgjørelser skal fattes i samsvar med majoritetsprinsippet. Men nettopp derfor er vi imot den nåværende parlamentarismen der de viktigste spørsmålene avgjøres bak kulissene mens partiene prater i Stortinget for å dupere folket. Dette skjer for å skjule at Stortinget lik som det øvrige statsapparatet ikke er et organ i folkets tjeneste, men et organ for kapitalistenes herredømme over folket.

Utbyggingen, arbeidsløsheten og boligmangelen gjør stortinget i det hele tatt ingen ting for å avskaffe.

Ikke en gang et revolusjonært kommunistisk parti kan "gi makten til folket" med hjelp av det nåværende stortinget. Kapitalistenes makt kan brytes og folkets vilkår varig forbedres bare gjennom folkets aksjoner under arbeiderklassens og det revolusjonære partiets ledelse. Den svenske arbeiderklassens og dermed også det svenske folkets befrielse må være dets eget verk og kan aldri virkeliggjøres av noe Storting.

Fra "KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS PLASS I DEN NASJONALE KRIG" av Mao Tsetung.

Kommunistenes rolle som avantgarden i den nasjonale krig.

De grunnene som er nevnt ovenfor, viser at kommunistene må delta ytterst aktivt i krigen, og at denne aktiviteten må gjøre seg konkret gjeldende på alle områder. Kommunistene må med andre ord på alle vis spille rollen som avantgarde og tjene som forbilde. Vi fører denne krigen i en vanskelig situasjon. Situasjonen er blitt så vanskelig fordi de brede masser av folket ennå ikke viser en tilstrekkelig nasjonal selvbevissthet og ennå ikke er tilstrekkelig gjennomsyret av følelsen av nasjonal verdighet og tro på sine egne krefter. Videre fordi flertallet av folkets masser er uorganiserte, fordi vårt land militært sett er svakt, økonomien tilbakeliggende og fordi vi ikke har noen demokratisk administrasjonsordning, - og dessuten fordi det forekommer oppløsningstendenser og pessimistiske stemninger i landet; enhetsfronten er ikke sammensveiset og forankret osv.

Derfor må kommunistene bevisst ta på seg den alvorlige oppgaven å sveise hele folket sammen for å overvinne usunne foreteelser av ethvert slag. I denne henseende er kommunistenes rolle som avantgarde og forbilde av overordentlig stor betydning. Innenfor Den åttende armé og Den nye fjerde armé må kommunistene være forbilder på tapperhet i kampen, nøyaktig utføring av ordrer, disiplinert opptreden, gjennomføring av det politiske arbeid, indre samhold og enhet. Og når det gjelder de partier og armeer vi har vennskapelige forbindelser med, må kommunistene holde stø kurs på sammenslutning i krigen mot de japanske innfallsmenn, urokkelig sette enhetsfrontens program ut i livet og dermed tjene som forbilde for løsningen av de oppgaver som krigen stiller. Det må være samsvar mellom ord og handling i våre rekker, hovmod må ikke forekomme. Kommunistene må ærlig og oppriktig diskutere spørsmålene med de partier og armeer vi har vennskskapsforbindelser med, samarbeide intimt med dem og på det viset gi et eksempel på riktige innbyrdes forbindelser mellom de ymse partier som samarbeider innenfor enhetsfronten. En kommunist som arbeider innenfor statens maktorganer, må være et forbilde på ærlig arbeid, ikke tillate noe kameraderi, arbeide mer enn andre for mindre godtgjøring. Når det gjelder arbeid ute i folkets masser, må en kommunist ikke opptre som overordnet, men som en venn av massene. Han må være massenes utrettelige lærer og ikke en byråkratisk politisk kannestøper. En kommunist må aldri la personlige interesser komme i første rekke, men må la dem være underordnet nasjonens, folkemassenes interesser. Derfor må egoisme og havesyke, passivitet og slendrian, korrupsjon og umoral, jag etter personlig prestisje osv. møtes med den dypeste forakt. Aktes høyt må bare slikt som oppofring i samfunnsinteressenes tjeneste, handledyktighet og flid, uselvisk oppfyllelse av de plikter en har å gjøre, og samvittighetsfullt og seigt arbeid. En kommunist må samarbeide intimt med alle progressive elementer utenfor partiet og sette alt inn på at hele det kinesiske folk slutter lag for å overvinne alle slags usunne foreteelser. Det gjelder å innse at kommunistene utgjør bare en liten del av folket og at det også utenfor partiet fins brede kretser av framskrittvennlige og aktive mennesker som vi må samarbeide med i endret rettighet. Det er en grunnfeil å tro at vi selv er de eneste prektige mennesker og alle de andre bare noe skrap. Kommunistene bør ikke møte tilbakeliggende mennesker med hovmod og forakt, men søke å nærme seg til dem, feste båndene til dem, legge vinn på å overbevise dem og rive dem med på marsjen framover. Og en kommunist bør ikke gå løs med storslegga på folk som har gjort feil i arbeidet - untatt uforbederlige personer - men innvirke på dem gjennom overbevisningens metode, slik at de blir klar over sine feil og retter på dem. Kommunistene må arbeide forbilledlig når det gjelder saklighet og vidsyn. For bare saklighet kan trygge gjennomføringen av oppgavene som stiller, og bare vidsyn kan trygge oss mot å komme på villspor under frammarsjen. Derfor må kommunistene kunne være forbilder også når det gjelder å tilegne seg og utnytte lærdom; de må daglig oppdra massene og daglig søke lærdom hos massene. Bare hvis man lærer av massene, hvis en tar lærdom av det som foregår rundt omkring en, når en går inn for å lære av de partier og armeer som vi står i vennskskapsforhold til, og tilegner seg det en har lært med forstand, kan en utvikle saklighet og lære å se framover. Bare hvis kommunistene gjør sin plikt på ethvert vis - oppfører seg som forbilde og avant-

garde - kan de under en langvarig krig og vanskelige vilkår sammen med alle vennskapelig innstilte partier og armeer og sammen med alle folkets framstegselementer greie å mobilisere hele nasjonens livskraft til kamp for å overvinne vanskene, for seier over fienden og for oppbyggingen av det nye Kina.

REFERAT FRA MØTET OM REVISJONISMEN

Nils Holmbergs foredrag tok utgangspunkt i spørsmålet "Hva mener vi med revisjonisme?".

Den klassiske revisjonismen er en borgerlig strømning innafor arbeiderbevegelsen, som prøver å rette, revidere marxismen. På filosofiens område erstatter revisjonismen den dialektiske materialismen med metafysisk idealisme. I økonomien setter den borgerlig sosialøkonomi i stedet for den marxistiske politiske økonomien. I politikken erstatter den marxismens teori om arbeiderklassens revolusjon med teorien om at arbeiderklassens politiske representanter skal erobre statsmakta innenfra, gjennom parlamentet.

Den klassiske revisjonismen begynte å gjøre seg sterkt gjeldende innafor europeisk arbeiderbevegelse på slutten av 1800-tallet, f.eks. ved Bernsteins teori om kapitalismens "fredelige overvoksing i sosialismen".

Revisjonismen møtte sjølsagt motstand innafor arbeiderbevegelsen. Lenin holdt fast på marxismens revolusjonære prinsipper og utvikla marxismen videre under imperialismens og den proletariske revolusjonens epoke. Etter oktoberrevolusjonen ledet Lenin arbeidet med å opprette nye kommunistpartier som slutta seg sammen i en ny 3. Internasjonale. Disse kommunistpartiene bar imidlertid allerede fra starten i seg en god del av den revisjonistiske kaderen fra de gamle sosialdemokratiske partiene.

Og i alle fall påviste Lenin at revisjonismen er en naturlig ting, sjøl i bra kommunistiske partier under kapitalismen. Fordi revisjonismen har sitt sosiale grunnlag i småborgerskapet, er revisjonismen en uunngåelig strømning som kommer igjen gang på gang under kapitalismen.

Lenin anviste den allmenne vegen for bondenes sosialistiske rørsle, dvs. Lenin anviste metoden for løsninga av motsetningen mellom arbeiderklassen og landsbygda småborgerskap under sosialismen: Bondene må organisere seg i produksjonskooperativer som får en mer og mer fullstendig sosialistisk karakter, dvs. som skrittvis utvikler seg mot samfunnsmessig eiendom. Dette fører til en innskrenking av varesirkulasjonens virkeområde og til en utviding av produktbyttets virkeområde. Dette pekte Stalin meget bestemt på i "Sosialismens økonomiske problem i USSR".

De nåværende sovjetlederne har, atikk i strid med Stalins anvisninger, gått motsatt veg. I 1958 ble jordbruksmaskinene overført til kooperativenes eie. I takt med utviklinga av produksjonsforholda på landsbygda har disse sovjetlederne også utvikla småborgerskapets innflytelse på varedistribusjonens område.

Med det nye økonomiske systemet fra 1965 (bonus-systemet), har sovjetlederne på en fullstendig måte hjort profitt til drivkraft i den industrielle produksjonen. Bonus utdeles etter foretakts profittkvote og proporsjonalt med lønna. Såleis er det foretaksledere og byråkrat-teknikere som hører inn i bonusen (fordi deres lønn på forhånd i mange tilfeller er mange ganger større enn arbeidernes). For å øke profittkvoten (og såleis bonusen) kan foretakslederne ta i bruk alle slags kapitalistiske virkemidler: sparking av arbeidskraft, nasjonalisering og økt utsuging, spekulasjon på markedene etc.

Såleis er profitt gjort til kriteriet på produksjonens effektivitet, akkurat som i kapitalistiske land.

I 1969 var 80 % av næringslivet underlagt profittsystemets virkningsfare.

Gjennom sitater fra russiske økonomiske tidsskrifter påviste Nils Holmberg at dette nye økonomiske systemet har ført til svært arbeidslæshet i Sovjetuni-

onen.

Etter valutaendringa for noen år sia har prisene på forbruksvarer steget kraftig. Som en følge av alt dette har arbeidereklassens levestandard stadig blitt pressa ned de siste åra, mens noen få nye utsugere stadig beriker seg.

Sovjetunionens utenrikspolitikk var under Lenins og Stalins ledelse i alle viktige spørsmål i samsvar med den proletariske internasjonalismen. Lenins og Stalins fredelige sameksistens i motsetning til imperialismen, og med støtte til verdens revolusjonære bevegelser.

Revisjonistene svør seg, i ord i Lenins fredelige sameksistens, men gjennomfører i virkeligheten en politikk som går ut på samarbeid med imperialister og reaksjonære, og undertrykking av revolusjonære bevegelser.

Kamerat Holmberg førte fram ei rekke eksempler: Vietnam, Kongo, India, Indonesia (samarbeid med USA-imperialismen på ei rekke av disse områdene), samarbeid med Vest-Tyskland osv.

I virkeligheten er den allmenne retningslinja for sovjetrevisjonistenes utenrikspolitikk samarbeid med USA-imperialismen, undertrykking og kamp mot Folkets Kina og heile verdens revolusjonære folk.

Hva er grunnen til at SUKP, et tidligere kommunistisk parti, i marxist-leninistisk kappe fører en politikk som på alle områder er stikk imot marxismen?

Lenin pekte på at borgerlig ideologi og tenkemåte ville komme til å holde seg ytterst levende i mange år etter revolusjonen, og var en fare som måtte bekjempes med årvåkenhet.

Stalin holdt borgerlige folk i sjakk, men metodene var ikke alltid de beste. Istedenfor å reise massene mot de borgerlige byråkratene brukte han andre deler av byråkratiet, politi, rettsvesen o. l.

I 1956, 3 år etter Stalins død, brukte Krustsjov-revisjonistene 20. partikongress til å ta avstand fra Stalins grunnleggende riktige linje, under dekke av kampen mot persondyrkinga. Samtidig fjerna Krustsjov fra partiet folk som gjorde motstand mot hans revisjonisme, og tok opp i partiet en hel mengde små-borgerlige karadriser. Som følge av dette dekte teknikere og byråkrater noen år etter 97 % av alle sekretærposter på ulike nivå i partiet.

I 1961, på 22. partikongress, erstatta revisjonistene proletariatets diktatur med "heile folkets stat", og proletariatets parti med "heile folkets parti". Dette er i virkeligheten ingenting anna enn en fullstendig og avslørende overgang til borgerlig politikk. Deres prat om "heile folkets stat" har akkurat samme målsetting som våre borgerlige politikeres linje om at "alle har vi en andel i staten". Målsettinga er i virkeligheten å føre proletariatet bak lyset, for å hindre at proletariatet gjør noe forsøk på å erobre statsmakta.

Sovjetunionens stat er i virkeligheten et herskende byråkrati-borgerskaps stat. Sovjetrevisjonistene har gjenopprettet kapitalismen i en ny form, der det ikke fins vanlige kapitalister som eier bedrifter, men der det nye byråkrat-borgerskapet er den herskende klassen gjennom fullstendig å kontrollere staten, som eier bedriftene.

I Øst-Europas kommunistpartier voksta revisjonismen fram omtrent parallelt med revisjonismen i Sovjet, men likevel i hovedsak med egne spesielle årsaker som i karakter er ganske lik årsakene i Sovjetunionen.

Sovjet er i dag den ledende revisjonistiske staten, med Øst-Europa (minus Albania) som revisjonistiske vasallstater.

I slutten av 50-åra prøvde sovjetrevisjonistene også å underlegge seg Kina og Albania som vasallstater, f. eks. gjennom sånne tiltak som forslaget om oppretting av felles kystforsvarssystem med Kina (under revisjonistkontroll), og forsøket på å få oppløst Kinas folkekommuner. Dette blei ikke særlig vellykket!

Kamerat Holmberg påviste med konkrete tall at sovjetrevisjonistene driver grov imperialistisk utsugning av de Øst-europeiske landene. Hvorfor bryter så ikke Øst-Europas vasallrevisjonister med Sovjetunionen?

Fordi de er militært avhengige av Sovjet mot sitt eget folk.

Hvordan er så framtidsutsiktene for den proletariske revolusjonen i Sovjet-Unionen og Øst-Europa? Framtidsutsiktene er ikke dårlige. Både i Sovjetunionen og i alle de revisjonistiske statene i Øst-Europa har det grodd fram revolusjonære grupper og organisasjoner som arbeider illegalt. I Polen eksisterer det til og med et marxist-leninistisk parti. Dette er uttrykk for ei stadig skjerping av klassemotsetningene og et versel om at klassekampen står foran nye stormer.

Det er vår plikt å isolere revisjonistene fra folket og arbeiderklassen og nedkjempe dem i vårt eget land.

En annen ting som gjør oss optimistiske er utviklingen til Folkeets Kina. Mao Tsetungs tenkning viser oss metoden for nedkjøpning av revisjonismen under proletariats diktatur: Reise massene mot revisjonistene for å kle av dem, avsløre dem og nedkjempe dem på yttørste vis.

* * *

Fra debatten og spørsmålerunden tar vi opp de viktigste spørsmåla:

Fra Ø. [redacted]s innlegg:

Hvorfor ser det ut som om sovjetrevisjonismen vender tilbake til leninismen, avviser Krustsjovs mest vulgære angrep på Stalin, etc.?

Revisjonismen er over sitt høydepunkt, er inne i ei krise. Direkte uttrykk for denne krisa er f.eks. Tsjekko-intervensjonen. Revisjonismen bruker "leninismen" som overbygning over ei skjerping av fascismen som statsform. Revisjonismen er nødt til å vende tilbake til gamle paroler om "beskytting av sosialistiske broderstater" for å dekke sin imperialistiske karakter.

Den internasjonale revisjonismen er en følge av borgerskapets to-stillingspolitikk: Åpen undertrykking gjennom presteskap (idag: revisjonismen). Revisjonismen er etter 2. verdenskrig verdensproletariats taktiske hovedfiende.

NKPs funksjon: RTL-klikken er agenter for sosial-imperialismen innafor arbeiderbevegelsen. Derfor er etterhvert prinsipielt samarbeid med RTL-klikken innafor en forent front f.eks., umulig.

De små revisjonistpartiene i vesten spiller en ganske viktig roll - som svaner som suger opp et progressivt oppsving på vei mot venstre.

T.E. H. [redacted]: Hvorfor kan ikke sovjetproletariatet greie seg med en kulturrevolusjon for å gjenopprette proletariats diktatur?

Svar fra kamerat Holmberg: Mao Tsetung viser at den proletariske kulturrevolusjonen bare kan gjennomføres under proletariats diktature betingelser, med statens maktorganer (hvorav hæren er det viktigste) i hendene på arbeiderklassen. Kulturrevolusjonens forutsetning er altså arbeiderklassens politiske makt.

Om agitasjon/propaganda i SUFs arbeid.

I. Referat av M. [redacted] innledning.

1. Spørsmålet om agitasjon og propaganda har tidligere ikke vært behandla på noen systematisk måte i SUF. Vi har ikke hatt noen skikkelig forståelse av forskjellen mellom agitasjon og propaganda, og heller ikke av hvilken funksjon agitasjon/propaganda skal og må ha.

Når det gjelder forskjellen, se gårsdagens nr. av Revolusjonens Røst, s. 4, der det sto et sitat fra Lenins bok "Hva må gjøres", som klargjør forskjellen mellom agitasjon og propaganda, og vi gjentar ikke det her.

For å sette oss inn i nødvendigheten av å drive systematisk og målretta agitasjon og propaganda, må vi trenge til bunn i sitatet fra formann Mao Tsetung fra beretninga fra KKP's 9. nasjonale kongress: "For å kunne styrte en politisk makt er det først og fremst alltid nødvendig å skape en folkeopinion, og utføre arbeid på det ideologiske området. Dette gjelder både for den revolusjonære og den kontrarevolusjonære klassen".

Det er arbeiderklassens organiserte fortroopp, det kommunistiske partiet, som må ta ledelsen i arbeidet for å styrte borgerskapets makt. Men fordi vi mangler et slikt parti i Norge idag, må SUF, som den organiserte delen av klassens mest framskredne elementer, ta på seg partiets oppgaver. Vi må nøye fatte hvilket ansvar dette legger på våre skuldre og hva det betyr for vårt arbeid framover.

Dette vil si at vi gjennom agitasjon og propaganda blant massene må skape forutsetningene for oppbygginga av det revolusjonære partiet, ved å ta opp kamp mot feilaktige linjer i arbeiderbevegelsen og kjøre fram den korrekte marxistisk-leninistiske linja. Agitasjon for riktige politiske paroler vil styrke massenes tillit til oss og sette oss i stand til å slå røtter i massene. Systematisk propaganda gir de mest framskredne muligheter for bedre forståelse av det revolusjonære arbeidet og etterhvert trekke dem med i marxist-leninistenes rekker.

2. Hvilke slag agitasjon/propaganda må vi drive?

Her må vi skille mellom ekstern og intern agitasjon/propaganda. Internt er det hovedsakelig snakk om propaganda. Her er sjølsagt studiene hovedoppgaven. (Dette vil tas opp senere på leiren.) Men ved sida av dette er det viktig å holde en kontinuerlig politisk debatt om forbundets linje, både med hensyn til forberedelse av nye saker, forklaring og videreutvikling av allerede fastlagt politikk, og eventuell korrigering av feilaktige paroler og vedtak. Det viktigste redskapet i denne virksomheten vil bli Bolsjevik, som det må taes ei fast hånd om på sentralt plan og som må studeres nøye av alle forbundets medlemmer.*

Den eksterne propagandaen må ha som hovedoppgave å spre forbundets politiske linje, særlig gjennom Ungsosialisten. Dette betyr at arbeidet med forbundets hovedorgan må systematiseres og kontrolleres på en helt annen måte enn til nå, og at forbundets medlemmer virkelig legger vekt på å kritisere avisa for å gjøre den bedre og spre den effektivt utda. Under den eksterne propagandaen kommer også spredninga av klassikerne, gjennom avisene og gjennom trykking av hefter o.l.

KLASSEKAMPEN, som er den marxist-leninistiske bevegelsens samlende organ, er både en propagandist og en agitator. Spredninga av avisa er ei viktig oppgave for alle marxist-leninister.

Av agitasjon forøvrig er det nødvendig å spre brosjyrer og løpesedler som presenterer marxist-leninistenes politikk i de viktigste sakene på de ulike kampavsnitt. Vi må ikke overlate agitasjonen til de ulike frontene, men sørge for at vi gjennom bevisst spredning av forbundets

paroler kan utvikle frontene og bringe dem opp på stadig høyere nivå.

Felles for all agitasjon og propaganda er at arbeidet må grunnes på grundige analyser og skikkelig forarbeid, og at sakene følges opp systematisk. Organisatorisk betyr dette at det på sentralt plan i forbundet må opprettes et agitasjons- og propagandautvalg som kan koordinere og planlegge arbeidet.

I debatten blei det ganske tidlig utkrystallisert to hovedproblemer, som vi skal konsentrere oss om.

En kamerat hevdde at vi ofte har en tendens til i vår utadvendte virksomhet å ta utgangspunkt i teoretiske synspunkter, som svært få er interesserte i og fatter, og som skremmer vekk svært mange. Han mente at arbeidet må begynne med agitasjon på hovedproblemene på de ulike stedene og kampavsnittene, for å skape kontakt med folk.

Til dette blei det reist innvendinger fra flere kamerater. En pekte på faren for å henfalle til rein brødpolitikk dersom en ikke holder fram de langsiktige perspektivene, holder fram marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenining og sprer dem til de mest avanserte grupper av massene. Her blei det føyd til at propagandaen er et ledd i organiseringa av klassens mest framskredneelementer. Og den første fasen i dette arbeidet går på å skape ei fast kjerne gjennom systematisk agitasjon og propaganda. Dersom man starter med agitasjonen, vil man etterlate seg sympati hos de breie lag av folket. Dersom man starter med propaganda, vil man etterlate seg en kader. Fra Clartes sommerleir kunne en kamerat fortelle at de der hadde slått fast at propagandaen må være hovedoppgaven der man ikke kan drive både agitasjon og propaganda. Det kraftige oppsvinget i den revolusjonære bevegelsen må stilles under ledelse av marxist-leninister, og gis riktig retning, og dette krever grundig utvikling av de mest framskredne deler av massene.

Dette blei belyst med problemet med danninga av en revolusjonær fagopposisjon. Vi har for få kadre, dvs. vi har ikke noe revolusjonært parti, og derfor kan vi ikke danne noen fagopposisjon nå. All historisk erfaring viser oss at en fagopposisjon uten et revolusjonært parti til å lede den, går dukken. Bare gjennom utdanning av nye kadre ved systematisk propaganda kan vi legge grunnlaget for arbeiderklassens kommunistiske parti og dermed også en revolusjonær fagopposisjon.

Det andre hovedspørsmålet i debatten blei forholdet mellom SUF og frontene i spørsmålet om agitasjon/propaganda. En kamerat pekte på at vi må være forsiktige med å kjøre ut SUFs linje i spørsmål som frontene tar opp, fordi dette kunne skremme progressive ikke-SUFere i fronten. Dessuten kan dette føre til at SUFernes arbeid innen front blir slappere, og vi risikerer at andre folk overtar initiativet. SUFs hovedarbeid her må være propagandaen, hevdde han, mens frontene sjøl tar seg av agitasjonen.

Dette ga støtet til ei rekke kommentarer. Det blei pekt på de to hovedretningslinjene for kommunisters forhold til fronter. For det første må vi legge vekt på å holde frontens rammer og enheten. Men for det andre må vi også bevare partiets sjølstendighet i fronten og agitere/propagandere i fronten for å bringe den framover. Og dette er det bare marxist-leninister som kan.

En annen kamerat slo fast at SUF må både agitere og propagandere på spørsmål som frontene tar opp. Dette er ei forutsetning for å bygge fronter. Uten et sterkt SUF, med gode kadre og drupe røtter i massene, kan det ikke bli noen sterke fronter. Videre blei det slått fast at et sterkt SUF i en front vil si bevisst fraksjonering, bevisst "fordeling" av saker mellom fronten og SUF.

Siden agitasjon og propaganda vil utgjøre hovedoppgaven i SUFs eksterne virksomhet i tida framover, må dette spørsmålet bli tatt opp i tilknytning til de spesielle sakene som kommer opp seinere på leiren, f.eks. Faglig arbeid og politisk militærnektning.

Fronten og skolearbeidet

Det er klart at det objektivt sett er gode muligheter til å drive revolusjonært arbeid på skolene. Misnøyen med skolesystemet er stor, den stadig strammere kontrollen fra storkapitalens side over skolene gjør undertrykkelsen på skolene stadig større. Innføringa av de forskjellige 'reformene' (Steen- og Gjeldsvik-komiteéene), tilstramninga av reglementet, alt dette gjør misnøyen med det borgerlige skolesystemet større.

På den andre sida ser vi at det ikke finnes noen organisasjoner som kan ivareta det store flertall av elevenes interesser. Verken NGS eller Elevutvalgene er organisasjoner som kan ivareta elevenes interesser. NGS er underlagt den borgerlige statens kontroll og tjener på ingen måte elevene.

Dette gjør at forutsetningene for å opprette en front som kan trekke med seg store deler av elevmassen er stor. Likevel ser vi at i de tilfellene hvor det er opprettet fronter har det ikke falt heldig ut. Frontene er blitt isolert fra elevmassen. Dette krever en forklaring da det viser at det må være noe galt med vårt arbeid. Hva er så gjort galt?

'Skal det bli noen revolusjon må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den revolusjonære marxistisk-leninistiske teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier.' (Mao) Det må være helt klart at forutsetninga for en sterk front på en skole er en sterk SUF-gruppe. Uten at det er en sterk enhetlig SUF-gruppe som behersker arbeiderklassens revolusjonære teori, marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning, er det umulig å ha en sterk front. Det er nemlig nødvendig at det er noen som står i første rekke, som tar opp de riktige sakene, som kan gjendrive feilaktige idéer og føre fronten videre framover. Dette har kommet svært tydelig fram på Katedralskolen i Oslo hvor det eksisterer en 'front' uten en sterk SUF-fraksjon. Resultatet er at fronten nekter å ta opp en sak som momsens, fordi momsens ikke angår skolearbeidet. De nekter altså å ta opp en sak som er en av de alvorligste som arbeiderklassen har stått overfor på lenge. På den måten utvikler folka på Katedralskolen en elevseparatisme som bareer skadelig. Det er jo helt klart at skal elevbevegelsen bli virkelig kraftfull må den stå sammen med arbeiderklassen som er den virkelige revolusjonære krafta i det kapitalistiske samfunnet.

Arbeidsmetodene til 'fronten' på Katedralskolen viser også at de ikke har forstått så mye. Stort sett har arbeidet gått ut på å sende brev og henstillinger til departementet og rektor, de har ikke prøvd å reise elevene til kamp mot det borgerlige skolesystemet. Alt deres arbeid har dermed i praksis vært underlagt deres egne undertrykkere.

Dette har skjedd fordi det er anarkister, SFu-ere og andre liberalere som har leda 'fronten', som har prøvd å utnytte 'fronten' til sine egne snevre formål. Som vi ser er en sterk SUF-fraksjon helt nødvendig, et sterkt SUF er helt nødvendig for en sterk front. Før det blir oppretta noen front må en styrke SUF, en må skolere seg i marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning.

På enkelte skoler hvor det er sterke SUF-fraksjoner og hvor fronten er blitt oppretta her det likevel ikke gått bra. Til tross for at en har prøvd å aksjonere på de riktige sakene har en ikke klart å reise det store flertallet av elever til kamp. Hva skyldes så dette?

"For å kunne styrte en politisk makt er det først og fremst alltid nødvendig å skape en forlkeopinion, og utføre arbeid på det ideologiske området. Dette gjelder både for den revolusjonære klassen og den kontrarevolusjonære klassen." (Lin Piao: fra "Beretning til KKP's 9. Nasjonale Kongress")

Disse frontene blei oppretta uten forutgående propaganda og agitasjon fra SUFernes side. På den måten blei organisasjonen fremmed for det store flertallet av elevene, elevene forsto ikke hvorfor det var nødvendig å opprette fronten, og elevene skjønnte heller ikke programmet eller sakene som blei kjørt fram. Forut for opprettinga av ei slik front er agitasjon og propaganda fra de mest framskredne elementene nødvendig. Revolusjonær bevissthet kommer ikke av seg sjøl, revolusjonær bevissthet er ikke noe som "kommer fra beina og går opp i hodet" (Lenin). Sakene må forklares for elevene på en skikkelig måte. Som Mao sier: "Vår politikk må bekjentgjøres ikke bare for lederne og kaderne, men også for de brede massene". Hovedoppgaven framover blir derfor å kjøre ut agitasjon og propaganda, og forklare politikken. Dette må gjøres før en prøver å opprette fronter, før en prøver å aksjonere. Aksjonismen som har utvikla seg på en del Oslo-skoler må tilbakevises. Det finnes ingen "revolusjonær logikk som vil sveise folka sammen".

På et par skoler har man klart å få med seg store deler av elevmassen. Etter aksjonen har reaksjonen satt inn kontrastet og den progressive bevegelsen har lidd alvorlige tilbakeslag. Dette skyldes den samme saka, nemlig at politikken ikke er blitt forklart elevene på en skikkelig måte, at de ikke har hatt en grundig nok forståelse av politikken. På den måten har reaksjonen hatt forholdsvis lett spill med å splitte opp og uskadeliggjøre bevegelsen.

På andre skoler hvor det var oppretta front var SUFerne redde for å føre kamp i fronten. Det gjaldt for enhver pris "å holde på enigheten". På den måten fikk anarkister, SFu-ere og andre liberalere fare fram som de ville med sine feilaktige idéer. I stedet for å ta opp kampen mot elevseparatismen, den parlamentariske arbeidsstilen holdt SUFerne på en prinsippløs enhet. Det er klart at de skulle ha tatt opp kampen, argumentert, diskutert og spredd de riktige idéene og i praksis vist at idéene var riktige. Dette står på ingen måte i motstrid til å bevare enheten, snarere tvert imot. På lengre sikt er en front basert på prinsippløs enhet nødt til å sprekke fordi folka ikke har noe å enes om. Foruten å føre kamp i fronten er det også nødvendig å føre kamp utafor fronten nettopp for å føre fronten videre.

"Skal en kunne holde et nært samband med massene, må en ta utgangspunkt i massenes behov og ønsker... her virker to prinsipper: Det ene er massenes aktuelle behov og ikke slike behov som vi har utpønsket for dem og det andre er massenes ønsker og at de selv må bestemme seg, og ikke slik at vi tar bestemmelsen for dem". (Mao). En feil som er blitt begått er nettopp misforståelsen av masselinja. I stedet for å sammenfatte massenes meninger og ønsker har vi sjøl funnet ut hva "massene mener". På den måten er man blitt isolert fra massene. Ofte har man også ligget for langt foran massene, satt i gang halsløse aksjoner som massene av skoleelever ikke hadde forutsetninger til å forstå. Man har heller ikke gjort noe forsøk på å forklare dem riktigheten av disse aksjonene idet en har forsømt agitasjon og propaganda, arbeid i elevmassene. I stedet for å gjøre sjølkritikk og endre linja har en så skjelt ut massene som "dumme" og "reaksjonære". Dette grunner seg opplagt i mangel på skolering i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning.

I Oslo i dag blir det på flere hold ropt etter en front. Disse ropene er nok ikke representative, men de indikerer noe. Før det blir oppretta noen nye fronter er det viktig at vi analyserer de feila vi har gjort^ at vi studerer den revolusjonære teorien for å kunne kjøre ut en riktig linje.

Før det blir gjort noe med frontspørsmålet på skolene må forbundet styrkes. Studiene må sees på som en intern hovedoppgave som ikke må forsømmes. Mao Tsetungs tenkning må settes i ledelsen på alle områder.

Før det andre må det kjøres ut agitasjon og propaganda fra SUF for å legge de subjektive forholda for fronten til rette. SUF's syn må spres på skolene, Ungsosialisten og Klassekampen må spres på en effektiv måte til elevene. Agitasjon og propaganda om nødvendigheten av organisering må spres. Uten at massene er politisk bevisstgjort er alle aksjoner dømt til å mislykkes, det er rein eventyrpolitikk "å sette inn en offensiv når massene ikke er våknet opp".

Fronten kan altså ikke opprettes i dag. Først må marxist-leninistene legge forholda til rette ellers vil arbeidet sikkert mislykkes. Først deretter kan og må fronten opprettes.

A. ■

ERFARINGER FRA STUDENTARBEID I OSLO.

Faglig Studentfront.

Etter et semester med byråkratisering av FSF begynte en periode med større forståelse for vesentlige frontprinsipper. Mens det under Jon Willy R. ■'s ledelse ble nedsatt komiteer på hvert medlemsmøte samtidig som interessen for FSF dalte fra medlemsmøte til medlemsmøte, kom så et semester med gradvis oppbygging av aktiviteten på grunnplanet gjennom basisgrupper på institutter eller fakulteter. Det var meningen at SUF-studs celler skulle ta ledelsen i basisgruppene, men her har det sviktet. Etterhvert forsto vi betydningen av bevisst og organisert fraksjonering i fronten. SUFerne kom med et opplegg f.eks. i FCFs styre og gjennom diskusjoner og kamp ble så opplegget forsøkt gjennomført. Samme tendenser til fraksjonering i basisgruppene, men her har det sviktet stort i noen celler. Vi mener det ville ha bedret seg om vi hadde hatt et opplegg til ei generallinje. Heller ingen prioritering av arbeidsoppgavene og derfor forvirring på grunnplanet. Selv om FSF ble dannet på grunnlag av kamp mot Ottosenkomiteen, har kampen og opplysningsarbeidet på dette feltet ligget nede. Samtidig har komiteens ønsker blitt lirket inn på institutt etter institutt. Gjennom debatt har Ottosenkomiteen blitt diskutert, men det er også alt.

Studentersamfunnet.

Forsøk på å videreføre den gamle Røde Fronten mellom SUF-stud, Sos.-stud og A-stud. Brudd i forhandlingene da Sos.stud og A-stud gikk til brudd på å få Lars A. ■, ledende SFu-er til formannskandidat. Vi dannet vår egen front med KU-stud, Black Panther og uavhengige sosialister under navnet Rød Front. Hadde endel seire i studentersamfundet: Teenage Fair, Interessekamp på skolen, Anti-imperialistisk arbeid osv. Sannsynligvis fikk vi støtte fra vanlige Krogjengere. Men vi nådde ikke ut til de breie masser av studentene som sjelden går i Kroa. Dette førte da også til at vi led nederlag på Generalforsamlingen i Studentersamfunnet. På forhånd hadde SUF-studs generalforsamling fatta vedtak om at dersom vi ikke kom til 2. valgomgang (det var også en

tredje formannskandidat, en borger) så skulle vi stemme blankt. Vi mente at en avstemming og et valg mellom en sosialdemokrat og en borger var oss likegyldig. Men det oppsto stor forvirring da ledende SUF-ere organiserte kupp-stemming på borgerkandidaten. Desto verre desto bedre. Erfaringene fra disse hendingene i Studentersamfundet tok vi seinere opp til kritikk og sjølkritikk på massekritikkmøte. En liten ting om KU.stud. I annen valgongang stemte de på SFUeren.

SUF stud. har regelmessig hatt stands på Blindern. Vi har solgt M.L. materiell og klassekampen. Klassekampen har vi også solgt i kantine med godt resultat. Den går unna som varmt hvetebrød. Rundt standene samler det seg mye folk og diskusjonene og kontaktene folka våre får gjennom dette arbeidet inngår som et ledd i skoleringa av medlemmene. Folk oppdager huller i skoleringa si og får lyst til å studere mer. Men ennå har vi ikke løst problemet med å trekke sympatiserende folk til oss på en organisert måte. Likevel har et par av cellene systematisk plukket ut de mest framskredne elementer fra FSF basisgruppene og tilbudt dem å bli med i M.L. grunnskoler- inga.

Sjøl om bladsituasjonen vår har forbedra seg fra forrige semester er det riktig som flere kamerater har påpekt her på sommerleieren at publikasjonene, lagsavisene likegodt kunne ha vært utgitt av et lag utafor Universitetet. Tidsstudie og rasjonaliseringsbrosjyra og Momsbrosjyra er blitt utdelt på universitetet og studentlagene. Den siste brosjyra etter prinsippet at hvert medlem deler ut til sine venner og bekjente også seinere sjekker mottakelsen.

Laget har fått Ullevål Sykehus som sin bedrift. Foreløpig har vi sjekket vaktene i porten. Når folk begynner og slutter, arbeidsida si. Vi har delt ut Momsbrosjyra og endel løpesedler. Arbeidet har vi tenkt å utvide bl.a. med salg av Klassekampen, forsøke å få kontakter inne på sykehuset osv.

Vi har hatt endel boykottaksjoner dette semesteret. Vi har boykotta et av de vanlige sirkusprogrammene om studentenes forhold og fikk med en brei front på dette. Videre har vi boykotta en suspekt studentundersøkelse som Statens Institutt for Alkoholforskning organiserte. Seinere har boykotten av en annen liknende studentundersøkelse gått greit igjennom FSF.

Det anti-imperialistiske arbeidet må fullstendig reorganiseres gjennom en enhetlig ledelse og ikke som før med flere sentra, som bekjent er ikke noe sentrum. Arbeidet til nå er blitt drevet svært tilfeldig. Vi henger trolig i halen på massene når det gjelder dette spørsmålet.

Tom E. [redacted]
Brakke 14.

ERFARINGER FRA STUDENTARBEIDET I BERGEN.

Pkt. 1. Når det gjelder Bergen er en nødt til å se utviklinga av det revolusjonære arbeidet på Universitetet i samband med den interne kampen mellom de revolusjonære og revisjonistene i Sosialistisk Studentlag. Denne kampen har foreløpig endt med at Sos.stud. i ei prinsipperklæring har tatt avstand fra politikken til NKP og SF og har slått fast nødvendigheten av et nytt revolusjonært parti som må skapes i samarbeid med SUF. Videreutviklinga av organisasjonsstrukturen og arbeidet med de vaklende folka som framleis fins vil i løpet, av høsten kunne ut i et vedtak om å gjøre laget til et SUF-lag. Etter det nevnte vedtaket braut noen folk ut av laget og danna et SF-stud. og et Kom.stud. Begge laga er foreløpig uten utviklingsmuligheter.

Pkt. 2. Kampen mot Ottosen-komiteén har vært leda av Sos.stud. Organisasjonsstrukturen i laget har tidligere hindra et effektivt arbeid.

Pkt. 3. Uroen blant studentene i Bergen mot Ottosen-komiteén ble merkbar utover høsten og våren. Den reaksjonære universitetsledelsen forsøkte å temme motstanden ved å arrangere ei såkalt "Debatt-uke" på hist.fil.fak. Opplegget blei tatt ut av hendene på fakultetsledelsen og studentpampene og blei ei propaganda-auke for de revolusjonære. Kravet om en interesseorganisasjon vokste fram.

Pkt. 4. Initiativet til å danne FSF kom fra SUFere. Hovedmøtsigelsen på stiftelsesmøtet sto mellom SUFerne og en liten klikk reformister. SUF-linja seira. Arbeidsutvalet har ikke SUF-flertall, men er jævla progressivt. Basisgrupper er danne (11 stk.), men dannelsen foregikk for seint i semesteret til at effektivt arbeid kunne settes i gang. Streiken blant medisinerne i slutten av semesteret blei leda av FSFere.

Pkt. 5. Samfunnet. Høsten 1968 seira Sos.stud. aleine i samfunnet med knapt flertall. Programmet har fungert jævla progressivt. Men innsatsen i samfunnet har vært varierende og uorganisert fra SUFernes side fordi andre arbeidsoppgaver er blitt prioritert høgre. Arbeidet i samfunnet har vært dårlig gjennomdrøfta.

Nå i vår seira vår kandidat med stort flertall. De konservative er omtrent forevunnet fra samfunnet.

Pkt. 6. Annet: Punktdemonstrasjoner mot Ottosen-kom. og mot momsens. Effektive.

En god del løpeseddelaksjoner med varierende effekt.

ENL-arbeidet er bra blant realistene, dårligere blant filologene.

En hovedfeil: En del bra aksjoner er satt i gang, men det har gått tyngre med å følge opp. Kadermangel - de fleste av de mest fremskredne jobber mer i Bergen SUF enn på Universitetet. Hovedmålsetting for kommende semester:

1. å utvikle Sos.stud. til et SUF-stud.

2. å drive fram et riktig interessekamparbeid med utgangspunkt i FSF.

Svein H

ERFARINGER FRA STUDENTARBEIDET I TRONDHEIM.

Om studentarbeidet i Trondheim SUF-stud.

Arbeidet i SUF-stud i Trondheim må ses på bakgrunn av at SUF-stud blei etablert som SUF-lag for ca. et halvt år siden. Tidligere eksisterte laget som Sos.stud. uten organisatorisk tilknytning til SUF. Lagets virksomhet tidligere var preget lite av utadrettet virksomhet. Det meste av de eksterne virksomheten blei drevet i Studentersamfunnet, og da på en sær individualistisk måte. Medlemmene deltok i den allmenne debatten og fremmet resolusjoner som enkeltpersoner og opptrådte på samme vis om de hadde verv i studentersamfunnet. (formann, medlemmer av utvalg som Kulturutvalget osv.) Sos.stud.s medlemmer var i første rekke studenter fra NTH, men NLHT var lite representert.

I løpet av det semesteret laget har vært SUF-lag er få av de nevnte dårlige sidene blitt fjernet. Den eksterne virksomheten har likevel blitt øket, særlig ved stands på NTH med i første rekke salg av ml-litteratur. Boksalget har imidlertid ikke blitt drevet systematisk og bokutvalget har vært tilfeldig, uten sammenheng med konkrete saker.

Nokså tilfeldig er det blitt satt i gang studiesirkler på noen tegnesaler på NTH hvor sympatisører deltar i studier av marxistisk-leninistisk teori. Erfaringene med dette er gode og studiegruppene har etterhvert kommet til å bestå av nokså stabile deltakere. Noen SUF-studere har arbeidet en del med i seminarvirksomhet arrangert av studenter på enkelte linjer, især Fysikk og Arkitekt, men heller ikke dette arbeidet har vært drevet som SUF-stud-arbeid. Erfaringene fra dette arbeidet har ennå ikke kommet SUF-stud til gode.

I vårsemesteret blei det vedtatt at SUF-stud skulle utgi en ekstern student-avis. Denne kom ut i et nummer i et opplag på 500 eksemplarer som blei solgt ut nærmest i sin helhet. Nummeret berørte i liten grad tilhøva på høgs-kolen i Trondheim og også i liten grad studentenes situasjon generelt. Stoffet har preg av allmenn teori - foruten et par analyser (av bedrifts- og organisasjons-teori og Borregaard-prosjektet i Brasil), dette på tross av at det var brei enighet både i laget og i redaksjonen om nødvendigheten av å ta opp studentspørsmål. Mangelen skyldes i første rekke at laget på dette tids-punkt verken hadde kapasitet eller praktisk erfaring i studentarbeid, til å foreta analyser av studiepresset og studietilhøva generelt på høyskolene.

Faglig studentfront vil ennå ikke bli dannet - fronten kan ikke dannes før vi har fått noenlunde skikk på laget.

Hovedoppgaver i nærmeste framtid:

Utvikling av den proletære linja i SUF-stud.

Øistein J. [REDACTED].

POLITISK MILITÆRNEKTING - HVOR STÅR AKSJONEN I DAG?

Aksjonen for politisk militærnekting blei starta vinteren 1967 av ei gruppe NTH-studenter, og SUF's sentrale fulgte raskt opp med en resolusjon som støt-ta dette standpunktet. Landsmøtet i 1967 vedtok enstemmig og uten debatt å oppfordre "norsk ungdom" til å nekte NATO-tjeneste. Av hensyn til dagens de-batt om aksjonens videre framtid er det naturlig å forsøke å summere opp de erfaringene vi kan trekke ut i fra det arbeidet som har vært drevet med poli-tisk militærnekting, på bakgrunn av fortida vurdere hvor aksjonen står i dag.

I

Den politiske bakgrunnen for aksjonen var ønsket om et handlingsalternativ for anti-imperialister og sosialister som forkasta ei borgerlig pasifistisk plattform, men som heller ikke så det som mulig å oppnå politiske resultater ved å gå inn i NATO-forsvaret. På den tida da aksjonene for alvor blei satt i gang, våren 1967, var det allerede av SUF ennå merke av den småborgerlige "freds-ideologien" som Theo Koritzinsky og konsorter i åra før hadde sprøyt ut i organisasjonen. Kampanjen for politisk militærnekting blei derfor det en-delige politiske bruddet med pasifismen og borgerlig "samvittighetsnekting" i SUF.

Det må derfor være riktig å si at aksjonen hadde en svært progressiv funksjon da den blei satt i gang. For det første samordna den kreftene i organisa-sjonen til ei mer militant holdning mot NATO- og USA-imperialismen, dette var særlig i starten. Men aksjonen utvikla seg fort videre.

Det viktigste elementet i politisk militærnekting har nemlig opp til nå vært at myndighetene ikke har akseptert den som legal, noe som nødvendigvis har leda fram til en direkte og skarp konfrontasjon med klassestaten. Meit og meir erfarte progressiv ungdom i og utafor SUF hvordan rettsapparatet var et direkte redskap for kapitalistklassens interesser, en del av den borger-lige staten. "Staten anklager, staten dømmer" har i det siste vært ei flittig benytta parole. Dette gjorde også sitt til at nekterne og dermed også fleire og fleire i SUF i løpet av perioden 1967/68 begynte å legge en større

Det mangler muligens
ei side etter dette.